

אהבה

יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה, עמ' 221-222
תרגום: אורי אורלב

אלו זכה אדם זה להשפלה מתאימה, הוא היה יכול להגיע רחוק מאוד. אבל מה?
אחרי מות הוריו התחנך אצל דודתו, ועוד כשהיה ילד היא מסרה אותו להיות עוזר בחנות ומאז
לא היה לו זמן לחשב על השפלה של ממש. זה יפה מאוד כשמשורר שר על נער
היושב וקורא לאורה המהבהב של עששית אחרי יום עבודה ארוך, ספרון שמצא באיזו פנה. בחיים
דבר כזה קורה לעתים רחוקות. כאשר שכב איננו במטותו הצרה והקצרה,
אחרי יום העבודה הארוך, הוא נרדם מיד. הוא היה עיף, מתיש אחרי אריות ספר ושקילתו, ירידה
למרתף ורצה לסדורים קלנים.

איננו פס במהירות למעלה בזכות יוזמתו. הוא פתח לעצמו חנות קלנה ומכר אותה
כעבר חדש, ואחרי תשלום החובות נשאר לו עוד כארבע מאות רובלים.

בהיותו בן עשרים ושלוש כבר היה בעל הון. אלפיה עגלה היתה מפקדת על שמו
בקפת החסכון. אבל למרות כל פשרונותיו, מעשי ביותר הוא לא היה. יכול היה להיות לו חיים
עליזים, חפשי מדאגה ונרדף, כמו שחיים רבים אחרים במצבו, אלולי התאהב פתאום בתופרת
עניבות עניה, ולמרות אלפי עצות שלא חסכו ממנו מעבידו וחבריו – התחתן.
העבודה שלקח לו לאשה עלמה עניה, זה לא היה הדבר הגרוע ביותר, אבל אותה נערה פרנסה מן
העניבות את אחיה ואת אחותה הקלנים.

הכל רחמו בכנות על אדון איננו. מה ערפה של אותה אלפיה עלובה
לעמת ההתחייבויות הכבדות שקבל על עצמו?

אמנם בהתחלה, כל עוד יכול היה למשוך מקפת החסכון, היה מצבו טוב,
אבל כאשר יתחיל לגרד את התחתית, אויה! או אז יפלו פניו.

לא נחשד באיננו שנהג בקלות דעת. הוא שקל הייב את כל ה"בעד" וה"נגד"
ב"החלי" לגלות את רגשותיו לנערה האהובה.

"אלו הייתי חלוש – הררה לעצמו – אלו לא הייתי מכשר וחרוץ, לא הייתה לי שום זכות להתחתן
עם נערה עניה, אבל במצבי... אני יכול. ואפלו חיב לעזר למסכנה.

איזו מין אשה הייתה פלתו של אדון איננו?

מפחדת, כמו כל היצורים מסוגה שחדלו כבר להאמין במחר טוב יותר. עצובה, רודה תמיד, טובת
לב, שקלה, נוחה לבריות – ברגע הראשון נרתעה ולא רצה לתת אמון בגבר זר שפגשה במקרה
בכניסה. לא היה לה מישהו קרוב ומנסה שהיה יכול להעריך למענה

את מחזרה, את פנותיו ואת רמתו המוסרית. אדון איננו נאלץ לעבד קשה

עד שהצליח לשכנעה שאהבתו אמיתית, ושהוא משתוקק להיות יחד איתה, לעבד, לשמח ולהתעצב.
גם זושהי התאהבה באיש שבא להי"יב עמה; התאהבו בו גם ינק בן העשר

ויוזנה בת השבע.

הקו המערער מצא משען, רגע לפני ההתמו"ות הסופית, על כתפיו החזקות של גבר.

רק כְּאִשֶּׁר הָיוּ בְּדַרְכָם חֲזָרָה מִן הַכְּנֶסֶתָה אֶל דִּירַת שְׁנֵי הַחֲדָרִים הַקְּלָנָה הַחֲלוּ לְהֶאֱמִין בְּאִשְׁרָם,
הִנֵּה הֵם יַחַד!

אָדוֹן אֵינְנֵצִי הַשְּׁתַּנָּה. הִרְצִין. עֲכָשׁוּ הַתְּלוּצָץ לְעֵתִים רְחוּקוֹת יוֹתֵר, אֵדָה חֲנִידָה בְּשִׁלּוֹחַ
אֶל כָּל אֶחָד. לְבוּשׁוֹ הָיָה עֲכָשׁוּ מִהֲדָר פְּחוֹת, בְּדֶשׁ מִקְּלָרְנוֹ שׁוֹב לֹא הָיָה תְּקוּעַ פָּרַח
הַמֵּיֶעֶד לְאֵיזוֹ לְקוֹחָה נִפְהָ. הוּא לֹא פָּגַם עוֹד קְלָעִים מְאוּפְרָלוֹת בְּצֵאתוֹ מִן הַחֲנוּת.
- הוּא זָקוּק לְעוֹד קֶצֶת כֶּסֶף – הַתְּלַחֲשׁוּ הַבְּרִיּוֹת.

עֲבַר הַחֲרָף, שֶׁהָיָה קָר הַשָּׁנָה בְּמִיחָד, וּבָא הָאֲבִיב. בְּיוֹם רֵאשׁוֹן אֶחָד יָצְאוּ אָדוֹן אֵינְנֵצִי
עִם אֲשֶׁתוֹ וְעִם שְׁנֵי אֲחֵיהָ לְטִיּוֹל. הַשְּׁמֶשׁ זָרַחָה וּבְגִי הָאָדָם הָיוּ מְלֵאֵי שְׂמֵחָה.
אֲרַבְעָתָם הִלְכוּ לְאֶרֶץ הַשְּׂדֵרָה מִחִיכִים, שְׂבֻעֵי רָצוֹן, מִתְכַּנְנִים אֶת הַיּוֹלָם לְוִילְנוֹב.

פְּתָאוֹם הַפְּסִיק אָדוֹן אֵינְנֵצִי אֶת הַשִּׁיחָה וְהַחֲוָה קָדָה עֲמָקָה בְּכוּוּנָה שֶׁל מְרַכְבָּה חוֹלְפָה. בְּמִרְכָּבָה
נִסַּע בְּעַל הַחֲנוּת שְׂפָה עֶבֶד אָדוֹן אֵינְנֵצִי בְּשַׁעֲתוֹ.

הָאִישׁ הָעֵשִׂיר יָשָׁב מְנַמְנָם, מְדַכְדָּךְ, וּלְיָדוֹ חֲבָרוֹ הַצְּמוּד אֵלָיו תְּמִיד, כְּלָב מְגֹזַע סֶן-בְּרַנְרֵד. שְׁנֵיהֶם צָפוּ
בְּמִבְּלָאָה בְּשׁוֹרוֹת הָעֵצִים וּבַתְּהִלּוּכָה הָאֲרָכָה שֶׁל הַמְּלִילִים.

- "לוֹב לוֹ" – חֶשֶׁב לְעֵצְמוֹ הָעֵשִׂיר.

"אֲנִי אוֹהֵב" – חֶשֶׁב בְּאוֹתוֹ רָגַע הָאִישׁ הָעֵנִי, כְּשֶׁהוּא מְקִיף בְּמִבְּלוֹ אֶת הַשְּׁלִישִׁיָה שְׁלוֹ, שֶׁהַתְּקַשֵּׁר
אֵלָיָה כָּל כֶּדֶ שְׁלֹא הָיָה מְסַגֵּל לְהַבִּין אֵיךְ יָכוֹל הָיָה לְחַיּוֹת בְּלַעֲדֵיהֶם זְמַן כֹּה רַב.

הוּא הַשְּׁתוֹקֵק בְּאוֹתוֹ רָגַע שֶׁשְׁלֶשֶׁת הַנְּפֹשׁוֹת הָאֲהוּבוֹת עָלָיו יִהְיוּ הַמְּאֻשְּׁרִים וְהַשְּׂמֵחִים שֶׁבְּבִגֵּי הָאָדָם.

- אֱלֹהִים – לַחֵשׁ, מְרִים אֶת עֵינָיו אֶל תְּכַלֵּת הַשָּׁמַיִם – אֲנִי אוֹהֵב!

